

Í MELDRINUM

Jens-Kjeld Jensen:

Havi higartil staðfest 239 sløg av lús

Kærleikin fyri fuglum og smákyktum saman við neyðugu tilvildinin førði til, at Jens-Kjeld Jensen búsettist í Nólsoy. Hann hevur havt stóran týðning fyri forstálsi av lívinum í náttúruni, og arbeiði hansara hevur ført til, at hann nú er innstillaður til ein heiður frá Norðurlandaráðnum. Hann harmast tó um, at politiski myndugleikin ikki vísir umhvørvi og náttúru størri áhuga

Leo Poulsen

Heilt frá barnsbeini av hevur Jens-Kjeld Jensen havt áhuga fyri náttúruni og tí lívi, sum í henni finst. Serliga fuglar, men seinni eisini minni skriðdjór.

Hetta var eisini orsøkin til, at hann søkti nýggja náttúru, tá hann skuldi inn í herin at gera hertænastu.

– Upprunaliga vildi eg fegin sleppa til Grønlands, so tá eg skuldi gera hertænastu í 1970, søkti eg um at sleppa tann vegin. Hetta bar tó ikki til, og so endaði eg umborð á Hvidbjørnen, sum sigldi við Føroyar, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Tað bar kortini ikki til at liva at áhuganum fyri fuglum og skriðdjórum, so hann tók útbúgving sum kokkur, men var ikki liðugt útbúgvinn, tá hann tænti sína hertænastu.

Hvidbjørnen sigldi tó ikki bert við Føroyar, so Jens-Kjeld Jensen fekk sítt ynski uppfyllt at uppliva Grønland.

– Tað var eisini meðan eg var

umborð á Hvidbjørnen, at eg kom í samband við Niels á Botni. Mín áhugi fyri sniglum, maðkum og summarfuglum hevur altíð verið har, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Eftir lokna hernaðartænastu arbeiðdi hann í tveir mánaðar á einum hotelli í Keypmannahavn, og eftir tað fór hann út at sigla við ØK.

– Tað var millum túrnarnar, at eg var í Nólsoy hjá Niels á Botni, og tað var soleiðis aftur og fram heilt fram til 1975, sigur Jens-Kjeld Jensen.

8. januar 1975 keypti hann so hús í Nólsoy, og tað er í somu húsum, at hann enn í dag stappar út fuglar og ger sítt kanningararbeiði.

Áhugi fyri smákyktum

Til húsini hoyrði nakað av jørð, men hana vildi Jens-Kjeld Jensen ikki hava.

– Eg metti, at fylgdi jørð við, fylgdi eisini ein ábyrgd við, og henni hevði eg ikki áhuga í. Tað førði helst til, at nógvir nólsoyingar rystu við høvðinum um

hendan undarliga danan, sum hevði keypt hús í Nólsoy, men ikki vildi vita av jørðini, minnst Jens-Kjeld Jensen.

Um hetta mundi var Niels á Botni vorðin so illa fyri, at Jens-Kjeld Jensen gav honum eina hjálpanði hond.

– Tað var í veruleikanum á tann hátt at eg byrjaði. Eg gjørdi arbeiðið fyri Niels á Botni, men her heima hjá mær sjálvum. Og hetta vant bara upp á seg, tó at tað at byrja við mest var útstapping av lunda og øðrum fuglum, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Áhugin var tó fyri øllum, sum búði í náttúruni, sniglar og summarfuglar og flogkykt.

– Tað hevur gjøgnum árin ført til eina rúgvu av fakgreinum um alt millum himmal og jørð. Slíkt, sum eg havi fingist við sjálvur og slíkt, ið eg havi samstarvað við granskarar kring alla heim. Tað veri seg plantur og borelia, lús og loppur. Alt møguligt, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Tað byrjaði við at hann vigaði og máldi fuglar fyri at vita, hvussu

stórir og feitir teir vóru. Men tað vant skjótt upp á seg.

– Øll londini rundan um okkum hava eitt sonevnt »Sjældenhedsudvalg«, sum skuldi góðkenna sjálsamar fuglar ella nýggjar fuglar í økinum. Føroyar og Grønland hoyra undir Danmark í hesum høpi, men Føroyar hava ongartíð verið við í hesum arbeiðinum, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Tað eydnaðist so Jens-Kjeld Jensen at fáa samband við Ornitologisk Forening í Danmark um eitt samstarv, einaferð í 1976 ella 1977.

– Har kundi eg so boða frá um sjálsamar fuglar við Føroyar, har so hetta Sjældenhedsudvalget so góðkendi teir, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Ringmerking

Tað eina førði so tað næsta við sær, og í 1984 bygjaði hann so at ringmerkja fuglar.

– Tað byrjaði við stærum og gráspurvum í eini roynd at finna út av ferðingarmynstrinum hjá

teimum. Tað var í 1984, at eg fekk loyvi frá Zoologisk Museum at ringmerkja, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Undan tí var ikki rættiliga nøkur skipað mannagongd, tá ringar vórðu funnir.

– Tað endaði á baksíðuni á Dimmalætting, og so kom tað líkasum ikki víðari. Fiskirannsóknarstovan gjørdi nógvið tað fyrst í 70-árunum, tá lomvigin varð ringmerktur, men síðani tá hendi ikki rættiliga nakað, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Síðani hendir ikki tað stóra seinast í 70-unum og fyrst í 80-unum.

Tá eg byrjaði at ringmerkja, fór eg eisini undir at skriva um hetta í bløðunum.

Men sum nevnt, eitt førir til annað, og ofta er tilvildin við. Tað førði til, at Jens-Kjeld eisini fór undir at kanna blómuflugu faunaina.

– Hetta komst av, at onkur hevði áhuga í hesum, og sjálvur helt eg, at tað var ógvuliga áhugavert. Eingin kann var